

Rudolf Plzák se narodil roku 1952. Jeho tatínek pracoval s černým kovem v plzeňské Škodovce a maminka byla frézařka. Rudolf žil se svými rodiči a starším bratrem v Koterově na Plzeňsku. Rodiče vlastnili poměrně velké hospodářství, ale kvůli kolektivizaci přišli o majetek a jeho bratr za trest nemohl studovat. Vypadalo to, že ani Rudolf nebude moct na střední školu.

„Ale já jsem měl prostě to úžasný štěstí, já když jsem prostě končil 9. třídu nebo na tom pololetí nebo před těma Vánoce, tak přišla za tátou naše paní učitelka třídni, ale už z Plzně a říká: „Heleďte pane Plzák, jestli chcete, aby ten mladší se aspoň dostal na školu, tak oni teďko otevřeli vojenský průmyslovky a tam byste možná měl šanci ho dostat.“

Maminka nechtěla Rudolfa pustit na Slovensko, ale nakonec se s tatínkem domluvili a dovolili mu tam jet. V průběhu studia na střední škole, v roce 1968, vtrhla do Československa vojska Varšavské smlouvy. Proto studenti vojenské školy nenastoupili do školy v září, ale až 1. října.

„Prostě se nevědělo, co bude jo, jestli bude armáda? Nebude armáda? Zruší to? Nezruší to? Jak je to na Slovensku, tam byli Maďaři, tam byla maďarská armáda. V Plzni byli jako ruská armáda ne, ona teda byla ukrajinská, jo. Ale říkalo se ruská, takže takový to a druhý bylo taky to, že jsme prostě chodili, a tak jsme na ně koukali. A v každým lese oni prostě byli a dělali nepořádek a problémy s tím byly. Ano nebylo to nic hezkýho, musím říct.“

Rudolf měl i po maturitě velký zájem o auta a techniku. A tak byl společně s několika spolužáky přijat do Brna na vysokou školu, kde strávil dalších pět let, školu dokončil a získal titul strojního inženýra v oboru automobilové dopravy. Krátce po ukončení studií se Rudolf oženil a narodily se mu dvě dcery. O několik let později jedna z dcer ze zdravotních důvodů potřebovala jet k moři, ale v té době nebylo cestování za hranice nic jednoduchého. Do Jugoslávie pustili

„...ale jenom jednu dceru, tu druhou už tam nepustili a eště to bylo trapný neskutečně, opravdu to bylo hrozný, jsme museli přinést od dvou, já osobně od dvou lidí z práce, že nemám tendenci opustit Českou republiku za svou dcerou do Jugoslávie.“

Na konec vyprávění pan Plzák zavzpomínal na starou rodinnou historku. Jeho strýc a táta v roce 1945 zachránili raněného Američana a nějakou dobu ho dokonce schovávali doma na půdě.

„V Plzni lítali americký letadla, říkalo se jim hloubkaři, hloubkaři byli, že právě ta trať, jak se vyjíždí z Plzně přes Koterov jo, tak je v takovym ouvozu tam to jde do vršku a oni letěli souběžně s mašinou vedle, hned za mašinou byly kulometry, nadlítili na tu mašinu a tu mašinu rozstříleli a jednoho toho kluka dostali. Amerického, ČERNÝHO!!! A my jsme ho doma měli na půdě, to bylo v dubnu 45. A my jsme ho doma měli na půdě.“

V uvolněnějších šedesátých letech se s tímhle americkým vojákem strýc Rudolfa Plzáka sešel ve Francii. Rudolf vzpomínal, jak jim od něho strýc přivezl dárek – žvýkačky Hollywood.

My moc děkujeme panu Plzákovi, že se s námi podělil o svůj životní příběh. Nedávno oslavil své 72. narozeniny a my mu přejeme spoustu síly a zdraví.